

gøre opmærksom paa, hvilke Følger den kunde medføre og faktisk har medført. Jeg sætter f. Eks., at en Læge — en Militærlæge kan jo ogsaa forse sig — bliver ikendt Arrest. Det generer ikke de militære syge synderligt, thi til dem kan man hente ham eller lade dem komme til ham i Arresten, om det skulde være. Anderledes derimod med hans civile Patienter. Jeg har oplevet et Tilfælde, hvor en Læge under en Divergens, for øvrigt nærmest mellem Kammerater, forløb sig saa stærkt, at det blev nødvendigt at vise ham lidt til Rette, og han blev idømt 5 eller 6 Dages Kvarterarrest. Da han havde siddet en Dag, kom nogle af hans civile Patienter op til Kommandanten og anmodede om, at han maatte komme fri, da de ikke kunde undvære ham, og Kommandanten var godmodig nok til at indrømme dem det, d. v. s. eftergive ham Resten af Straffen. Det viser, at den Slags Benaadningsret ikke har meget paa sig, idet den let bliver anvendt paa urette Sted. I det anførte Tilfælde kunde det dog maaske siges at være temmelig nødvendigt — der kunde jo endog tænkes Tilfælde, hvor det vilde have været fuldstændig uforsvarligt, om Jurisdiktionschefen ikke havde benaadet en Læge, f. Eks. hvis det havde drejet sig om en Kvinde i Barnsnød eller lignende. Hvad der i og for sig var det rigtige i dette Tilfælde, skal jeg lade staa hen, jeg nævner det kun som et Kuriosum. Det var for Resten et Par Landboere, der kom for at hente Lægen, og da de hørte, at han ikke kunde komme ud af sit Hus, kørte de hen til Kommandanten og anmodede om at faa Lov til at tage Lægen med, og Kommandanten var ogsaa godmodig nok til at give Tilladelsen.

Sluttelig skal jeg sige, hvad jeg begyndte med, om Lovforslaget som Helhed, at da der er Udsigt til, at det kan vare endnu nogle Aar, inden en fuldstændig Reform kan ventes gennemført, og da dette Lovforslag, saa vidt det kan skønnes, paa de vanskeligste Punkter frembyder saa megen Betyggelse for en retfærdig Behandling af Mandskabet, som det overhovedet er muligt ved en delvis Revision at tilvejebringe, finder jeg, at der er al god Grund til at støtte det og være glad derved. — Hermed skal jeg anbefale Lovforslaget til Fremme.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Borgbjerg: Det ærede Medlem, der nu talte, stemplede min Skildring af Krigsretterne som et Fantasifoster. Ja, Historien gentager sig. I 1896 var det den nuværende højtærede Trafikminister, der gav en lignende Skildring af Krigsretterne, som jeg har givet i Dag, for øvrigt en meget udførligere, og da var der ogsaa en Officer, der stod op og protesterede og kaldte det et Fantasifoster — det var det daværende ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds, Kaptajn Wagner. Men den højtærede Trafikminister kunde den Gang belægge sine Ord med Beviser, hentede fra selve de militære Kredse. Jeg skal overfor det ærede Medlem henvise til de den Gang fremførte to Beviser. Admiral Carstensen havde i Landstinget udtalt om denne Sag: „Det er min bestemte Overbevisning fra de Gange, jeg har siddet i en kombineret Ret, at man er fuldstændig voldgivet Auditøren.“ Det var Højre-landstingsmanden, Admiral Carstensen, der udtalte sig saaledes. Kaptajn Jensen, der er ansat i Landetaten, har i „Militært Tidsskrift“ udtalt: „Det er altsaa i Realiteten Auditøren, der dømmer, Dommerne udtale kun hans Dom. Det er, for at bruge et tydeligt og kendt Billede, Auditøren, der lader Geværet og retter det ind paa Maalet, det er Dommerne, der trykke paa Aftrækkeren.“ Trafikministeren anførte altsaa her to militære Autoriteter, den ene i Søværnet, den anden i Landetaten, for, at hans Skildring ikke var et Fantasifoster, men berettiget. Trafikministeren sagde endvidere i 1896: Hvis en stakkels underordnet vover at dømme anderledes, end Auditøren indstiller; saa „faar han ikke Lov til i al Frihed og Selvstændighed at udtale denne sin Mening . . . nej, saa skal det „foreholdes“ ham, for det første, at han skal angive „Grunde“ for sin Stemmegivning, dernæst skal Auditøren søge at „berigtige“ hans Anskuelse, og endelig skal han gøre Melding til Dommerens foresatte, for at Dommeren kan „drages til Ansvar for sin Votering“. Det er Maaden, hvorpaa man behandler Dommerne i Krigsretten. Det er jo ikke saa underligt, mine herrer, at de altsaa herefter som oftest synke ned til at blive Nikkedukker i Auditørens Haand.“

Formanden: Folketingsmanden for Odense Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Martin Madsen Halsted: Jeg bestrider ikke, at Trafikministeren kan have